

Persoonallisuuden eheytyksen merkitys

Persoonallisuuden eheytyminen on oleellinen osa Jumalan parantavaa työtä. Sen on myös tarkoitus olla luonnollinen jatkumo sielun parantumiselle. Eheytyminen, ennalleen asettaminen, täydentää parantumisen ja on edellytys täysipainoiseen elämään Jeesuksen seuraajana. Miten eheytyminen eroaa parantumisesta ja mitä voimme käytännössä tehdä auttaksemme itseämme ja toisiamme persoonallisuuden eheytyksessä?

Jumalan mestariteos

Kuten aikaisemmissa sielun parantumisesta käsittelevissä artikkeleissani, niin myös tässäkin, on aloitettava alusta: Jumalan alkuperäissuunnitelmasta. Jumalan tahdon voimme nähdä selvästi Raamatun alkulehdiltä, 1. Mooseksen kirjan kahdesta ensimmäisestä luvusta. Niissä kerrotaan, kuinka Jumala – Isä, Jeesus ja Pyhä Henki – suvereenisti loi koko meidän maailmamme oman HYVÄN tahtonsa mukaan. Luodessaan hän ei joutunut tekemään kompromisseja, ei tinkimään laadusta eikä tavoitteistaan. Hän loi kaiken täsmälleen niin kuin halusi – ja kaikki oli hänen mielestään ”hyvää”. Ihmisen, luomakunnan kruunun ja erityisen rakkautensa kohteen, luotuaan Jumala katsoi ihmistä ja totesi kaiken luomistyönsä olevan, ei pelkästään ”hyvää”, vaan vieläpä ”sangen hyvää” (1. Moos. 1:31). Näin todetessaan hänen sisimmässään ei ollut pienintäkään ristiriitaa, epäilyä tai tunnetta siitä että hän liioittelisi. Ihmisen luodessaan Jumala oli luonut täydellisen mestariteoksen! Ihminen oli hänen rakkautensa aikaansaannos. Hän ei rakastanut ihmistä tämän täydellisyyden vuoksi – vaan hänen rakkautensa teki ihmisestä täydellisen. Täydellisesti rakastetun, täydellisesti eheän.

Lukiessasi Raamatun ensimmäisiä lukuja huomaat, että Jumalan luomassa paratiisissa ihminen oli vapaa. Hänellä oli luottamuksellinen, läheinen suhde taivaalliseen Isäänsä. Ihmisten keskinäisessä suhteessa vallitsi rakkaus ja kunnioitus – ei merkkiäkään kilpailusta tai toistensa alistamisesta. Jumala oli antanut miehelle ja naiselle yhteisen tehtävän hallita ja hoitaa luomakuntaa, lisääntyä ja täyttää maa. Jumala tiesi, että tämä olisi mahdollista vain miehen ja naisen intiimissä suhteessa, jossa kumpikin rakkaudessa palvelisi toista.

Paratiisissa, jossa Jumalan tahto hallitsi, ihminen ei käpertynyt peloissaan kuoreensa, piiloon Jumalan katseelta. Hänen ei tarvinnut häveten peitellä itseään viikunanlehdillä, esittäen olevansa jotakin mitä ei ole. Hänen ei tarvinnut alistaa tai olla väärällä tavalla riippuvainen. Hänen ei tarvinnut raataa otsa hiessä saadakseen ruokaa. Nyt saatat ihmetellä, että eikö näin juuri ollut. Eikö Raamattu alussa kuvaile juuri näitä asioita tapahtuneeksi? On surullisen totta, että kaikki tämä todellakin tapahtui, ja ihmisen harmooninen turvallinen elämä muuttui radikaalisti huonommaksi. Mutta huomaa, että kaikki tämä tapahtui vasta sen jälkeen, kun ihminen oli valinnut uskoa käärmeen valheita ja toiminut niiden mukaan.

Näin tehdessään ihminen luovutti Jumalalta saamansa vallan ja auktoriteetin käärmeelle, paholaiselle, ja suurin ihmiskuntaa koskaan kohdannut katastrofi oli tapahtunut: ero Jumalasta. Tämä oli ihmiselle täysin vieras, järkyttävä olotila, jossa hänen koko persoonallisuutensa järkkäyi perustuksiaan myöten. Ihmisten väliset suhteet tuhoutuivat, alistaminen ja veljesmurha olivat pian todellisuutta. Suhde luontoon hajosi, ja maa tuotti orjantappuroita ja ohdakkeita. Ihmisen kapina ja ero Jumalasta johti Taivaallisen Isän alun perin luoman persoonallisuuden rikkoutumiseen: alkuperäiskuva oli rikottu. Ihminen, joka oli luotu Jumalan kuvaksi ja kaltaiseksi, ei Jumalasta eroon jouduttuaan kyennyt enää heijastamaan tämän kirkkautta tai ominaisuuksia, niin kuin alun

perin oli tarkoitus. Rikkinäisen peilin tavoin hänestä saattoi nähdä vain joitakin välähdyksenomaisia heijastuksia siitä todellisesta ja aidosta persoonasta, joksi hänet oli luotu.

Katastrofin seuraukset ja Jumalan lupaus

Rikkinäinen kylvää rikkinäisyyttä ympärilleen – tahtomattaankin. Tämän tosiasian havaitseminen on usein tuskallisen kipeää ja voi entisestään pahentaa sisäistä kipua ja tuskaa. Jumalan lapsina emme kuitenkaan ole tuomittuja elämään rikkinäisyytemme armoilla. Jumala on haavojamme suurempi. Hän ei ole koskaan ajatellut jättää meitä yksin, vaikka me ihmisinä olemmekin kapinoineet häntä vastaan ja kulkeneet omia teitämme.

Katastrofin tapahduttua, syntiinlankeemuksen jälkeen, Jumala kuvailee katastrofin seurauksia, jotka jo edellä mainittiin (1. Moos. 3). Nämä seuraukset eivät ole ilmaus hänen tahdostaan, vaan tosiasioita, joita ihminen joutuu kokemaan EROSSA Jumalasta. Lähes samaan hengen vetoon Jumala kertoo myös toivosta, valmistamastaan pelastuksesta ihmiselle. Naisen siemen tulisi polkemaan rikki käärmeen pään, toisin sanoen Jumala syntyisi ihmiseksi ja tekisi tyhjäksi paholaisen teot sovittaen koko ihmiskunnan kanssaan. Kaikki tämä on todellisuutta Jeesuksessa, hänen syntymässään, elämässään ja palvelutyössään, kärsimyksessään, kuolemassaan ja ylösnousemuksessaan. Jeesuksessa Jumala sovitti koko maailman itsensä kanssa ja antoi meille ihmisille uudet elämän edellytykset: pääsyn takaisin suhteeseen hänen kanssaan, suhteeseen, johon meidät oli alunperin luotu.

Jumalan valmistama ja toteuttama pelastus – Jeesuksen sovitustyö – on kokonaisvaltainen ja kaiken kattava. Se sisältää niin suhteen Jumalaan itseensä kuin toisiin ihmisiin. Se kattaa henkemme, sielumme ja ruumiimme pelastuksen ja parantumisen. Ei ole niin, että Jumala välittäisi jostakin osaluokasta – esimerkiksi hengellisestä elämästämme – enemmän kuin muista. Hän on luonut meidät kokonaisiksi ihmisiksi ja hän rakastaa kaikkea luomaansa. Hänelle on äärimmäisen tärkeää, että saat oppia tuntemaan hänet juuri sellaisen kuin hän on: hyvänä, rakstavana Isänä, joka on antanut kaikkensa voittaakseen sinut takaisin. Isänä, joka tahtoo sinun parastasi, ”Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansaakaan, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssansa?” (Room. 8:32)

Ei oikoteitä

Jumala tahtoo korjata sen, mikä on mennyt rikki. Tämä on oikeastaan hyvin yksinkertaista. Hän tahtoo ennalleenasettaa, palauttaa alkuperäiseen loistoonsa luomansa mestariteoksen. Ehkä olet ollut juuri niin kuin rikki lyöty saviastia, jonka sirpaleet ovat olleet hajallaan siellä täällä. Osa niistä on ehkä kokonaan kadonnut tai murskaantunut tomuksi toisten jaloissa. Toiset ovat kuluneita, sumeita ja likaisia, niistä voi tuskin nähdä, että ne ovat astian palasia. On sanomattakin selvää, että tässä pirstoutuneessa astiassa ei pysy vesi, öljy tai mikään mukaan. Eikä sitä todellakaan voi käyttää veden kantamiseen muille. Sielun parantumista ja eheytymistä voisi yrittää kuvailla sanomalla, että parantuminen on kuin näiden sirpaleiden keräämistä, puhdistamista, pesemistä ja yhteen

kokoamista. Saviastiaa ei voi kuitenkaan korjata paloja yhteen liimaamalla. Sellainen astia ei kestä kuumuutta eikä pidä vettä. Ennemmin tai myöhemmin joko sisäinen tai ulkoinen paine saa saumat peittämään ja kaikki romahtaa. Emme voi ihmisinäkään parantaa sieluumme jollakin pikakorjauksella.

Raamatussa Jeremia kuvailee saventaljan työtä (Jer. 18). Joskus saventaljan täytyy muokata savi uusiksi. Jotakin sen kaltaista tapahtuu myös sielun parantumisessa. Hänen täytyy kastella ja liottaa kuivat savisirut niin, että ne pehmenyvät ja ovat uudelleen muokattavissa. Tähän tarvitaan paljon vettä, paljon aikaa ja paljon kärsivällisyyttä. Sielun parantuminen ei ole mikään ”quick-fix”. Kun savi on vihdoon pehmennyt, siitä on helppo poistaa mahdolliset roskat ja kaikki, mikä siihen ei alun perin kuulu. Savea on muokattava perusteellisesti, ettei sinne jää yhtään ilmaa, ei mitään tyhjää ja turhaa. Ilmakuplat eivät välttämättä haittaisi aluksi, eikä niitä ehkä edes huomaisi. Mutta jotta saviastia tulisi todella kestävä ja siinä voisi kantaa ja säilyttää vettä, on se poltettava erittäin korkeassa lämpötilassa. Tässä kovassa kuumuudessa sisään jääneet ilmakuplat laajenevat ja rikkovat astian. Vasta kova paine tuo esiin, mitä astian seinät todella pitävät sisällään: tyhjää ilmaa, vai jotakin aitoa ja kestävä. Sielun parantumisprosessissakin yhdistyvät Jumalan lempeä hoitavuus ja kärsivällinen liotustyö sekä joskus aika rankaltakin mankelilta tuntuva muokkaaminen ja turhan ilman poistaminen. Kaikki tämä on välttämätöntä, jotta sisimmän astiasta tulisi kovankin kuumuuden ja paineen kestävä.

Kaikkia työvaiheita tarvitaan

Jossakin mielessä voisi ehkä sanoa, että uudellen pehmitetyn ja muokatun saven muotoilemisessa alkaa persoonallisuuden eheytyksen vaihe. Jumala on kerännyt sirpaleet, pessyt ja puhdistanut ne, liottanut ja pehmittänyt sekä vuodattanut niihin elämää tuovan vetensä. Sitten hän alkaa taitavan saventaljan tavoin mutoilla tästä uudistetusta savesta sisimmän saviastiaa. Hän tarvitsee siihen paljon vettä, hän keskittyy työhön kaiken huomionsa, savi on hänen kätensä ympäröimä, rakkauden ympäröimä. Ja hän muovaa savesta esiin sen kauniin, erityisen muodon, joka astialla alunperinkin kuului olla. Ainutlaatuinen persoona tulee näkyviin! Hän asettaa sisimmän ennalleen!

Valmiiksi muotoiltu astia ei kuitenkaan vielä ole täysin ennalleen asetettu. Sen täytyy vielä saada levätä ja kuivua, riittävän hitaasti, jotta se ei halkeilisi. Kuivunut astia voi ulospäin näyttää siltä, kuin se olisi täysin valmis vedenhakumatkalle. Näin ei kuitenkaan ole. Jos astiaa alettaisiin nyt käyttämään, vesi valuisi sen huokosista pikkuhiljaa ulos ja veteen jäisi liikaa astian makua. Vasta polttouunin korkea kuumuus tekee savesta todella lujan ja kestävä, nyt se ei myöskään niin helposti mene rikki pudotessaan tai kolhiintuessaan muihin astioihin. Viimeisenä silauksena astian sisäpintaan poltetaan vielä kestävä, kiiltävä lasite, jonka ansiosta saven maku ei sekoitu veteen. Ehkäpä saventalja tahtoo laittaa lasitteen myös ulkopintaan ja koristella astiansa kauniilla, väreillä ja kuvioilla. Tai ehkä hän vain nauttii sen lämpimästä, hieman karheasta ja kodikkaasta pinnasta, jossa hänen sormiensä jäljet ovat selvästi nähtävissä. Se jää saventaljan päätettäväksi.

Ulkomuodosta huolimatta jokainen saviastia on valajansa silmissä kaunis, rakas ja kallisarvoinen. Yksikään ei ole samanlainen kuin toinen. Jokainen niistä tuo ainutlaatuisella tavallaan ilmi tekijänsä olemusta.

Älä unohda päämäärää

Joskus voi käydä niin, että me kristityt tahtoisimme niin mielellämme jäädä johonkin tiettyyn vaiheeseen sisimmän saviastiamme kanssa. Unohdamme päämäärän: astiaksi jaloön käyttöön (2. Tim. 2:21). Astiaksi, joka voi täytyä Jumalan elävällä vedellä ja antaa sitä janoisille. Astiaksi, jolla voidaan riemuiten ammentaa pelastuksen lähteestä ja jakaa pelastusta eteenpäin. Ilman ikävää sivumakua, ilman että kaikki vesi vain valuisi astian säröistä maahan ennen kuin kukaan on ehtinyt juoda.

Jumalan ”hoitopöydällä” oleminen voi olla niin ihanaa, että haluaisimme vain jäädä sinne sirpaleidemme kanssa lillumaan hänen rakkauden vedessään, hänen lempeiden kätensä hoivattaviksi. Toisaalta saatamme myös harata vastaan kun hän haluaisi muokata pois ilmakuplat ja laittaa astian polttouuniin kestävyyttä saamaan. Joskus erehdymme myös kuuntelemaan inhimillisiä ajatuksia tai sielunvihollisen valheita ja kuvittelemme, että tässä tämä nyt oli, Jumala on koonnut sirpaleeni ja hoitaa haavojani, se riittää. Mutta Jumala ei ole ajatellut, eikä halua, jättää sinua vain haavojesi hoitelemaan. Tottakai hän haluaa ne hoitaa, eikä hän kiirehdi tai stressaa sen kanssa (toisin kuin me monesti teemme). Hän tahtoo kuitenkin sinun ilosi olevan täydellinen! Hän tahtoo sinun saavan alkaa kukoistaa! Hän tahtoo, että saat löytää omat ominaispiirteesi ja lahjasi, iloita ja kiittää niistä. Hän tahtoo, että voit alkaa rohkeasti elää juuri sellaisen persoonana, joksi hän sinut alunperin loi. Että saat löytää paikkasi, kutsusi ja tehtäväsi tässä elämässä yhdessä hänen kanssaan. Et koskaan tule niin vahvaksi ja voimakkaaksi, että et tarvitsisi häntä. Eikä hänelle juolahtaisi mieleenkään koskaan jättää sinua yksin. Hän tahtoo olla yhtä lähellä sinua elämäsi huipulla, kuin hän on lähelläsi kipujen ja vaikeuksien keskellä.

Persoonallisuuden eheytyminen käytännössä

Jumalalla on lukuisia tapoja johdattaa meitä ehyttäessään, ennalleenasettaessaan persoonallisuuttamme. Ja varmaankin olet huomannut hänen ehyttävän sinua monilla muillakin tavoin, kuin mitä tässä artikkelissa kerron.

Jeesus Parantaa ja Ehyttää -raamattukoulussa kevätlukukauden painopiste on juuri persoonallisuuden eheytymisessä, lahjojen ja kutsun löytämisessä, Jumalan alkuperäissuunnitelmaan astumisessa kaikilla elämän osa-alueilla. Syyslukukauden aikana painopiste on ollut sielun parantumisessa, Jumalan Isän rakkaudessa turvalliseksi tulemisessa. Jeesus on nostanut pois taakkoja ja parantanut haavoja. Oppilaat ovat saaneet itkeä ja purkaa ulos sisimmän tuskaansa ja jättää taakkansa Jeesukselle. Pyhä Henki on koskettanut sisintä syvällä tavalla.

Aivan kuten parantumisprosessi, myös eheytymisprosessi on jokaisen kohdalla yksilöllinen. Raamattukoulussa jotkut oppilaat ovat kevätlukukauden alkaessa ”valmiimpia” astumaan uteen elämään Jeesuksen kanssa kuin toiset. Joidenkin kohdalla voidaan tarvita pitkäänkin parantumista, sielunhoitoa ja esirikousta. Olemme kuitenkin havainneet, että persoonallisuuden eheytymistä ei sovi sivuuttaa, vaikka parantumisprosessi olisikin vielä kesken. Jos näin tekisimme, vaarana on että henkilö keskittyisi liikaa vain omaan rikkiinäisyyteensä ja haavoihinsa, alkaisi kiertää kehää.

Valitse, mihin katsot!

Raamattu kehottaa meitä nostamaan katseemme uskon alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen (Hepr. 12:1-2). Meille ei ole hyväksi vain tuijottaa itseemme, omaan vaillinaisuuteemme ja kipuihimme. Jumala tietää meidän tarvitsevan nähdä hänet, kuulla hänen sanansa, ajatuksensa ja suunnitelmansa. Jos katsomme vain itseemme, annamme pian periksi ja masennumme.

Persoonallisuuden eheytymisessä olennaista on juuri Jeesukseen katsominen. Sillä ainoastaan hän on todellinen esikuvamme, hänen kaltaisikseen meidät on luotu ja hänen kaltaisinaan meistä yhä enemmän tulee. Raamattukoulun perustajan ja rehtorin, Linda Bergling, sanoin meistä on tarkoitus tulla ”Jeesus-ihmisiä”, joiden kautta Jumala saa ilmaista hyvyyttään ja rakkauttaan ihmisiä kohtaan. Ihminen suuntautuu kohti sitä mihin hän katsoo. On vaikea kulkea kohti päämäärää, jos ei kiinnitä siihen katsettaan. Jokainen tanssia harrastanut tietää, että kovassakin pyörytyksessä voi liikkua haluamaansa suuntaan, kunhan pitää katseensa kiintopisteessä. Kulkemisesta tulee hyvin vaivalloista, jos kiintopiste on oma napa ja omat ongelmat. Kaikki, mitä katsomme, vaikuttaa meihin. Mitä aktiivisemmin ja intensiivisemmin katsomme, sitä vomakkaampi tuo vaikutus on. Siksi on tärkeää valita katsoa oikeita asioita, katsoa Jeesusta, Jumalan hyvyyden ja rakkauden ilmentymää, Jumalan lupauksen täyttäjää ongelmien sijaan.

Silmien avautuminen Jumalan hyvydelle

Raamattukoulussa oppilaat saavat useiden viikkojen ajan opetusta persoonallisuuden eheytyksen eri osa-alueista. Jeesuksen esimerkistä, hänen persoonastaan ja sielunelämästään (tunteista, tahdosta, ajatuksista jne). On myös opetusta elämästä, joka on vapaa hylkäämisestä, terveestä omastatunnosta, anteeksiantavasta mielenlaadusta ja eheytyneestä sukupuoli-identiteetistä. Opetus yhdistyy aina käytäntöön. Oppilaat kirjoittavat myönteisistä muutoksista, joita ovat näillä eri osa-alueilla havainneet ja saavat yhteistä esirukousta oppituntien aikana. Valmistautumisviikkojen jälkeen on vuorossa rukousviikko, jonka aikana jokainen oppilas saa pitkän, noin kahden tunnin mittaisen, esirukouskeskustelun persoonallisuuden eheytyksen alueelle.

Erona sielunhoitokeskusteluun on se, että tällä kertaa keskitytään myönteisiin menneisyyden muistoihin, myönteisiin muutoksiin nykyhetkessä sekä myönteisiin tulevaisuuden unelmiin. Palvelatava saa ensin kertoa ja kuvailla edeltämainittuja asioita, pukea ne sanoiksi. Voi olla elämää mullistava kokemus kertoa ääneen jostakin lämpimästä lapsuuden muistosta, joka on elämän aikana saattanut täysin jäädä kaiken kivun ja kamaluuden varjoon. Tai peloista huolimatta uskaltaa sanoittaa ääneen unelmiaan, joita on tuskin uskaltanut ajatella pelätessään, että ne eivät koskaan toteutuisi. Äärimmäisen rohkaisevaa on saada kertoa niistä editysaskelista, joita näkee tapahtuneen raamattukouluvuoden aikana, vaikka ne olisivat kuinka pieniä tahansa. Tällaiset editysaskeleet saattavat helposti jäädä kaiken sen varjoon, minkä kanssa yhä kamppailee. Tämän tyyppinen esirukouskeskustelu auttaa palvelatavan silmiä avautumaan Jumalan hyvydelle ja herättää sisimmässä kiitollisuuden häntä kohtaan. Keskusteluosuuden jälkeen esirukoilijat kuvailevat palvelatavan kertomia asioita Pyhän Hengen johdossa. Jumalan sanan ja lupauksen avulla he ikään kuin lujittavat sen, mitä Jumala on tehnyt ja mitä palvelatava on itse havainnut. Sanan avulla he kutsuvat esiin Jumalan lupauksia ja tahtoa, palvelatavan kutsua ja lahjoja. Esirukous voi usein myös olla profeetallista rukousta, jossa Jumala esirukoilijoiden kautta vahvistaa sitä, mitä hän jo itse on puhunut suoraan palvelatavan sydämelle.

Tämän tyyppistä esirukousta persoonallisuuden eheytyksen puolesta ehkä harvemmin kohtaa sielunhoidon yhteydessä. Toivottavaa olisi kuitenkin, että yhä useampi saisi apua rukouksessa ja keskustelussa myös oman identiteettinsä ja persoonallisuutensa eheytyksen ja kehittymisen puolesta (eikä pelkästään parantumisen).

Hyvä hedelmä

Muistan itse, kuinka koin juuri tämän rukouskeskustelun eheytykselinjaa käydessäni todella vaikeaksi. Minusta tuntui, ettei lapsuudessani ja nuoruudessani ollut oikeastaan mitään hyvää, koin tarvitsevani paljon enemmän parantumista ennen kuin voisin alkaa edes ajatella näin myönteisiä ajatuksia. Olen valtavan kiitollinen Jumalalle siitä, että kuitenkin ”jouduin” tähän rukouskeskusteluun. Suurimman ja merkittävimmän hedelmän aloin nähdä vasta jonkin ajan kuluttua: mieleeni alkoi nousta valoisia, lämpimiä muistoja lapsuudestani, muistoja ihmisistä, jotka olivat välittäneet, tilanteista jossa olin saanut kokea vapautta, huolettomuutta ja turvaa, muistoja

onnistumisen ja ilon hetkistä, muistoja yhteenkuuluvuudetunteesta muiden kanssa, myös tilanteista, joissa olin välttynyt vaaroilta ja pelottavilta asioilta. Tilanteita ja asioita, joita en yksinkertaisesti ollut kyennyt muistamaan aikaisemmin kivun viedessä kaiken huomioni. Jumala halusi näyttää minulle, kuinka hän oli vartioinut ja suojellut elämäni ja ilmaissut rakkauttaan minua kohtaan, vaikka en vielä ollut edes tuntenut häntä. Aloin nähdä, kuinka hänen iankaikkinen rakkautensa oli levännyt ylläni, ja kuinka hän lukemattomin tavoin oli vetänyt minua puoleensa armosta (Jer. 31:3).

Peroonallisuuden eheytyemisessä Jumalan Sana ja hänen lupauksensa ovat avainasemassa. Olemme uusia luomuksia Kristuksessa (2. Kor. 5:17) ja hän on valmistanut meille lupausten maan, jota saamme alkaa valloittaa yhdessä hänen kanssaan. Jumalan Sana on elävä ja voimallinen, kaikki muu katoaa, mutta hänen sanansa eivät katoa koskaan. Jumalan sydän iloitsee, kun alat löytää hänen lupauksensa ja ymmärrät niiden koskevan juuri sinua. Kun alat elää niissä, vaeltaa niissä. Kun uskot hänen sanansa siitä, miten ihmeellinen, rakas ja kallis olet hänelle. Kun juuri se alkuperäinen persoona, joksi hän on sinut luonut, puhkeaa kukoistamaan ja kantaa hedelmää hänen ilokseen ja kunniaukseen sekä ihmisten pelastukseksi.

Teksti: Petra Jäppinen